

ΟΙ ΙΣΧΥΟΥΣΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΑ (Ιανουάριος 2007)

Συγγραφέας: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Το Σύνταγμα του 1975 στοχεύοντας στην κατοχύρωση των δασών και των δασικών εκτάσεων και την προστασία τους ως κοινωνικού αγαθού, θέσπισε τα άρθρα 24, παράγραφος 1 και 117, παράγραφος 3 και 4. Αποβλέποντας σε μία απόλυτη προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων ο συνταγματικός νομοθέτης προέβλεψε στην παράγραφο 3 του άρθρου 117 την αποκατάσταση του αρχικού δασικού χαρακτήρα των εκτάσεων, χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό στο παρελθόν και χωρίς να αναγνωρίζει καμία κατάσταση που δημιουργήθηκε επί τέτοιων δασών και δασικών εκτάσεων πριν από την ισχύ του Συντάγματος.

24 χρόνια ισχύος και λειτουργίας αυτών των διατάξεων κατέδειξαν την αναγκαιότητα απολύτου κατά το δυνατόν προστασίας αυτού του αγαθού, συγχρόνως όμως συγκεκριμένες διατυπώσεις οδήγησαν μέσα από τη νομολογία σε αδιέξοδα, που σε τελική ανάλυση αντιστρατεύονται την αρχή της προστασίας που ο ίδιος ο νομοθέτης θέσπισε. Με το άρθρο 3 του νόμου 998/79, στο οποίο ορίζεται το πεδίο εφαρμογής των συνταγματικών διατάξεων καθορίζεται επακριβώς η έννοια της δασικής έκτασης. Ο συνδυασμός όμως του άρθρου 3 και του άρθρου 80 του νόμου 998/79 υπάγει στις περιοριστικές ως προς τη χρήση διατάξεις της δασικής νομοθεσίας και όλα τα δασικά εδάφη, όπως αυτά των παραγράφων 6β, 6γ του άρθρου 3, που αν ήταν στην πρόθεση του συνταγματικού νομοθέτη θα έκανε ιδιαίτερη μνεία και περί αυτών.

Έτσι σήμερα ουσιαστικά εμπίπτουν στο προστατευτικό καθεστώς και δασικά εδάφη χωρίς δέντρα ή θάμνους, χωρίς στοιχεία δασικής βλάστησης. Βεβαίως και σε αυτά επεκτείνεται δυστυχώς το τεκμήριο κυριότητας του Δημοσίου. Δηλαδή, προστατεύεται όμοια το σύνολο της δασικής γης είτε πρόκειται περί υψηλών παραγωγικών αισθητικών, προστατευτικών δασών είτε πρόκειται περί αγόνων βραχιδών ή ακόμη και πεδινών και καλλιεργήσιμων επιφανειών γης. Το γεγονός αυτό οδηγεί σε τραγελαφικές καταστάσεις που αντιστρατεύονται ευθέως το στόχο του

συνταγματικού νομοθέτη και εμπλέκουν σε συνεχείς αντιδικίες πολιτεία και πολίτες.

Σήμερα περισσότερο παρά ποτέ είναι εμφανής η αναγκαιότητα της προστασίας. Εξίσου όμως αναγκαίο είναι να επιλυθούν και όλα τα προβλήματα, ιδιοκτησιακά και δασικά, που έχουν συσσωρευτεί εξαιτίας αορίστων διατυπώσεων στις διατάξεις του ισχύοντος Συντάγματος που εξέτρεψαν αυτές από τον ουσιαστικό σκοπό για τον οποίο θεσπίστηκαν ή τουλάχιστον οδήγησαν σε λανθασμένες ερμηνείες και τελικά αλλοίωσαν και τις προθέσεις του νομοθέτη. Έτσι τα εδάφια 3 και 4 της παραγράφου 1 του άρθρου 24 πρέπει να τροποποιηθούν. Ομοίως το άρθρο 3, παράγραφος 117, είναι σκόπιμο να αντικατασταθεί, τουλάχιστον όπως το προβλέπει η παράγραφος 1 του άρθρου 38 του νόμου 998/79 και να τεθεί χρονικό όριο η 11η Ιουνίου 1975, ημερομηνία ισχύος του Συντάγματος.

Η λύση που προτείνεται διευρύνει την προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων, αφού οποιαδήποτε μεταβολή τους, μετά την 11η Ιουνίου 1975 λόγω πυρκαγιάς ή αποψίλωσης ή από οποιονδήποτε άλλον λόγο, δεν θα λαμβάνεται υπόψη. Σε μία ευνομούμενη δημοκρατική πολιτεία πρέπει να επιλύονται οξυμένα κοινωνικά προβλήματα και ένα τέτοιο κοινωνικό πρόβλημα είναι η επίλυση δασικών και ιδιοκτησιακών προβλημάτων.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» στις 14 Ιανουαρίου 2007, σ. 32.